

عکاس: محمد گلچین

طرحی نو در اندازیم

اعظم لاریجانی

گاهی خوب است از منطقه‌ی امن خود خارج شویم. منطقه‌ی امن کلاس ما آنجاست که دانش‌آموز با استعداد بیشتر مورد توجه است. منطقه‌ی امن همان جاست که دانش‌آموز برخوردار از آموزش بهتری بهره‌مند است. منطقه‌ی امن همان جاست که چشم خود را به‌روی نابرابری آموزشی در مناطق گوناگون کشور ببندیم. منطقه‌ی امن همان جاست که کودکی را در کنار خیابان با کتابی در دست ببینیم، یا بگذریم یا چند ریالی کف دست او بگذاریم و از خودمان راضی باشیم. منطقه‌ی امن همان جاست که کودکان پرخاشگر را با نشاندن در دورترین نقطه‌ی ممکن کلاس از سر باز کنیم. منطقه‌ی امن همان جاست که کودکان آسیب‌پذیر را درک نکنیم.

این می‌تواند حکایت آن معلم بازنشسته‌ای باشد که کودکان کار را گرد می‌آورد و خواندن و نوشتن می‌آموزد تا به‌سهم خود گامی برای تحقق عدالت آموزشی بردارد. این حکایت آموزگار آن منطقه‌ی مرزی است که با وجود امکانات محدود، راهی برای پاسخ‌گویی به نیازها و خواسته‌های دانش‌آموزانش پیدا می‌کند تا آن‌ها را توانمند سازد. این حکایت مسئولان آن مدرسه‌ی غیرانتفاعی با امکانات فراوانش است که تصمیم می‌گیرند بخشی از امکانات خود را به مدرسه‌های دور دست اهدا کنند تا هم به دانش‌آموزانشان نوع‌دوستی و عدالت‌خواهی را بیاموزند و هم نشان دهند که سرنوشت هر کودکی در هر جایی برایشان اهمیت دارد.

اگر خود را نه فقط یک معلم که یک تغییردهنده ببینیم، اگر باور کنیم همان‌طور که رشد تحصیلی دانش‌آموزان را بر عهده داریم، رشد اجتماعی و عاطفی کودکان هم وظیفه‌ی ماست، راه سخت‌تری را انتخاب کرده‌ایم، ولی چشم‌انداز پایانی آن مسیر درخشان‌تر است. تمام دانش‌آموزان، اعم از برخوردار و غیربرخوردار، با استعداد و بی‌استعداد، سالم و معلول، حتی آن‌ها که در یتیم‌خانه هستند، باید احساس کنند حمایت می‌شوند. مهم است که تمرکز خود را به دانش‌آموزانی معطوف کنیم که بیشترین کمبود را احساس می‌کنند. همچنان که مهم است آن که کمبودی هم ندارد، احساس تعلق و توجه کند.